

meg Levnek, Isten szolgájának minden tévelygését, az ő szent szeretete által. Vétkei szálljanak azok fejére, akik őt bűnös voltában tartották és erősítették.

HARLAMOV: Hagyja, szent atyám. A kétszer kettő ettől már nem válik ötté.

VARSZONOFIJ: Elutazom. És közlöm Parfenius érsekkel, hogy Tolsztoj grófot nem lehet keresztény módon eltemetni. *(Kimegy.)*

HARLAMOV *(Szávickijhoz):* Azonnal erősítést kér Kozlovból. Parancsot továbbít a belevi parancsnokságnak: minél nagyobb erőt összehozni a Volovo—Gorbacsevo vonalon. Ellenőrizték a vonatokat, igazoltassák a leszálló utasokat. Min-

den csoportosulási kísérlet ellen a legerélyesebben fellépni.

SZÁVICKIJ: Parancsára! *(Tiszteleg, kimegy.)*

HARLAMOV *(kis csend után, az összetört álló Makovickyhez):* Nem. Nem ez az, ami kell. *(Csend.)* Emlékszik Ivan Iljics halálára, doktor? *(Kintről Szávickij harsogó hangja: „Állj! Jobbra át! Fegyvert lábhoz!” Harlamov megrázza a fejét:)* Nem ez, ami kell. Tudom. De mi az, ami kell? *(Leveszi a sapkáját, bemegy a lakásba.)*

SZOFJA *(hangja, bentről):* Ljovocska, drágám!

MAKOVICKY *(halkan, miközben a fény kialszik):* Vége a halálnak. Nincs többé.

(Vége)

